

Bér, 1898. szeptember 3. – Budapest, 1972. november 20.

Értelmiségi családból származott, apja evangélikus lelkész, főesperes. A középiskolát a pozsonyi evangélikus líceumban végezte. Beiratkozott a Magyar Királyi József Műegyetemre, de 1918-ban behívták katonának; rövid ideig az olasz fronton harcolt. Leszerelése után még az évben beiratkozott a budapesti tudományegyetem bölcsészkarára, majd 1923-ban Szegeden magyar művelődéstörténetből egyetemi doktori címet szerzett. Egyetemista korában újságírással kezdett foglalkozni. 1920-tól Az Est külső, majd belső munkatársa. Beutazta egész Európát, 1923–1924-ben két évet töltött az Egyesült Államokban; inas, csomagkihordó és segédtisztviselő volt, közben tudósította Az Est-lapokat. Sokoldalú újságírói tevékenységet fejtett ki; a riportok mellett többek között képzőművészeti kritikákat írt a Magyarország című lapba, több haladó művészt elsőként mutatva be a nagyközönségnek. 1936-tól 1939-ig a Magyarország szerkesztője, de amikor a Teleki-kormány átvette az újságot, lemondott a tisztségről. Az Athenaeum Irodalmi és Nyomdai Rt. és a Pesti Napló Rt. felügyelőbizottsági tagja. 1938 májusában írók, művészek, tudósok egy csoportjával a nyilvánosság előtt tiltakozott a zsidótörvények ellen. 1939-ben Bajcsy-Zsilinszky Endrével megindította a Független Magyarország című hetilapot, amelyet Bajcsy-Zsilinszky kiválása után tovább szerkesztett. 1942-ben részt vett a Magyar Történelmi Emlékbizottság megalakításában. 1943-ban belépett a Független Kisgazdapártba, a polgári tagozat egyik alapítója; 1944-ben beválasztották a tagozat öttagú intézőbizottságába. Az 1944. március 19-i német megszállás után bujkálni kényszerült. Részt vett a Magyar Front, a nemzeti ellenállási mozgalom csúcsszerve munkájában. 1945. februártól bekapcsolódott a kisgazdapárt újjászervezésébe. rövid ideig a párt sajtófőnök-helyettese, a budapesti szervezet intézőbizottságának a tagja. A párt tulajdonába került Független Nyomda vezérigazgatója, hamarosan főrésztvényese lett. Az 1945. november 4-i választásokon az országos listán pótképviselővé választották. 1947. január 21-én behívták a Nemzetgyűlésbe. 1947. január 31-én az FKGP PB megbízta a párt sajtóügyeinek az irányításával. 1945-től ismét a Független Magyarország főszerkesztője, 1946-tól a Magyar Újságírók Országos Szövetsége ügyvezető alelnöke, 1947. március 9-től elnöke. 1947. március 14-én kinevezték tájékoztatásügyi miniszterré, tisztét 1947. szeptember 24-ig töltötte be. Május 31-től külügyminiszter is volt. 1947. június 29-én az újjáalakult FKGP Polgári Tagozat társelnökévé választották. 1947. augusztus 31-től Heves és Nógrád-Hont vármegyei választókerületben ismét képviselő, mandátumát a Magyar Függetlenségi Népfront listáján is megőrizte. 1953. május 17-én a MNFF Borsod-Abaúj-Zemplén megyei listájáról, 1958. november 16-ától a Hazafias Népfront Nógrád megye listájáról kapott mandátumot. 1967. március 19-étől haláláig Budapest 19. számú egyéni választókerület képviselője volt. 1947. szeptember 24-től 1948. november 17-ig a Köztársasági Elnöki Hivatal vezetője. A Történelmi Emlékbizottság főtítkáráként előkészítette és irányította az 1848–1849-es forradalom és szabadságharc centenáriumának a megünneplését. 1948. április 17-től az FKGP Politikai Bizottságának a tagja, a párt társelnöke, egyúttal a Budapest III. kerületi szervezet elnöke és az országos fegyelmi bizottság tagja. 1948. szeptember 23-tól 1949. április 12-ig az Országgyűlés alelnöke. 1949. augusztus 23-tól haláláig az Elnöki Tanács tagja. 1949 júniusától 1950 januárjáig a Kultúrkapcsolatok Intézetének az elnöke. 1951. január 27-től 1957. április 12-ig

népművelési miniszterhelyettes. 1953-ban egyetemi tanárrá nevezték ki. 1955. május 18-tól a Hazafias Népfront főtitkára. 1956-ban átvette az evangélikus egyház egyetemes felügyelői tisztét. 1957. április 12-től 1958. szeptember 6-ig miniszterhelyettesként a Művelődésügyi Minisztérium egyik újjászervezője. 1958 szeptemberétől haláláig a Magyar Nemzet főszerkesztője volt. A Hazafias Népfront Országos Tanácsa és az Országos Béketanács Elnökségének a tagja, a Magyar–Szovjet Baráti Társaság és a Magyar ENSZ Társaság elnöke volt.